

- 1 Τόσον γλυκιά καὶ σιγανὰ τὸ δεῖς σου
μὲ καταλυεῖ καὶ δὲν νιώθω κανέναν
βάρους ἀνίσως κ' ἔρκεται ἀξ αὐτήσ σου.
- 5 Πόσην χαρὰν ποὺ σήκωσες ἴπου μέναν
μὲ τόσην τέχνην, μὲ τόσην γλυκάδαν
καὶ δὲν νιώθω πὼς κινδυνῶ διὰ σέναν.
- 10 Πάσα καιρὸν στὴν βράστην κ' εἰς τὴν κρυάδαν
γὰ σέναν μαρτυρίζομαι ὁ θλιμμένος
κ' ἔχω γλύκαν τὴν πάσα μου πικράδαν.
- 15 Ἄπε τὸ δεῖς σου στέκομαι καμένος
κ' ἐγὼ καθ' ὥραν πάντα πεθυμῶ το
κι ἂδ δὲν τὸ δῶ δὲν εἶμ' ἀναπαμένος.
- 20 Πὼς ἔν τὸ πάθος ἀποὺ σὲν θωρῶ το
κι ἀποὺ τὸ δεῖς σου πάντα μαρτυρίζω
ἀλλ' ὅμως ὁ φτωχὸς πάντα ποθῶ το.
- Ἄν ἔν καὶ θέλῃς πάντα νὰ θρηνίζω,
ρίβγε συχνὰ τὸ βλέμμασ σου σ' αὐτόν μου
κ' ἐγὼ θωρώντα το ἄφτω καὶ χιονίζω.
- 20 Ἄδ δέ ἴναι κ' ἔχῃς λύπην στὰ διαβάζω
μὲ τὸ γλυκὺν τὸ δεῖς σου δῶσ' μου θάρος
κ' ἴτσου θέλει σιγήσει τὸ λαμπρόν μου
καὶ θέλει λείψειν ἀποὺ μὲν ὁ χάρος.

Θέμις Σιαπκαρά-Πιτσιλίδου επιμ., *Ο πετραρχισμός στην Κύπρο. Ρίμες αγάπης: από χειρόγραφο του 16ου αιώνα με μεταφορά στην κοινή μας γλώσσα*, Τυπογραφείο Γ. Τσιβεριώτη, Αθήνα 1976.